

Sygn. akt: I C 570/17 upr.

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 1 czerwca 2018r.

Sąd Rejonowy w Kętrzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Małgorzata Kłek
Protokolant:	sekretarz sądowy Mieczysław Budrewicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 maja 2018 r. w K.

sprawy z powództwa (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko G. G.

o zapłatę

I. Powództwo oddala.

II. Zasądza od powoda (...) Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W. na rzecz pozwanego G. G. kwotę 1817,00zł (tyśiąc osiemset siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód, (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. w dniu 03.06.2013 r. złożył pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym wnosząc o zasądzenie od pozwanego G. G. kwoty 5884 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 03.06.2013 r. do dnia zapłaty od kwot 1 481,05 zł, 377,03 zł , 75 zł, 181,42 zł i 817,13 zł oraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od 03.06.2013 r. do dnia zapłaty od kwoty 2 952,37 zł. Ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu, w tym zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Podniósł, że wierzytelność dochodzona od pozwanego wynika z braku zapłaty przez pozwanego z tytułu umowy nr (...) z dnia 05.03.2008 r. zawartej pomiędzy pozwanym a L. Bank z siedzibą we W.. Z uwagi na rażące naruszenie umowy przez pozwanego w części dotyczącej warunków spłaty przedmiotowa umowa została wypowiedziana , w związku z czym na pozwanym ciąży obowiązek zwrotu pobranych środków pieniężnych .

Powód wskazał, iż na podstawie umowy o przelew wierzytelności zawartej pomiędzy powodem z poprzednim wierzycielem w dniu 27.04.2012 r. powód nabył wierzytelność wobec pozwanego wraz z prawem naliczania odsetek.

Poprzedni wierzyciel w związku z nieuregulowaniem przez pozwanego zobowiązań wystawił bankowy tytuł egzekucyjny, a następnie uzyskał do niego klauzulę wykonalności i skierował sprawę na drogę postępowania egzekucyjnego. Postępowanie egzekucyjne prowadzone przez poprzedniego wierzyciela wobec pozwanego zostało umorzone.

W niniejszym postępowaniu powód dochodzi części należności wynikającej z umowy zawartej między pozwanym a wierzycielem pierwotnym . Na wartość przedmiotu sporu w niniejszej sprawie tj. kwotę 5 884zł składają się :

- 1 481,05 zł tytułem odsetek karnych naliczonych przez Bank od kwoty niespłaconego kapitału na dzień 19.03.2012 r.
- 377,03 zł tytułem odsetek umownych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela
- 75 zł tytułem opłat windykacyjnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela
- 181,42 zł tytułem opłat egzekucyjnych naliczonych przez poprzedniego wierzyciela
- 2 952,37 tytułem niespłaconej kwoty kapitału
- 817,13 zł tytułem odsetek karnych stanowiących czterokrotność stopy kredytu lombardowego NBP naliczone od kwoty niespłaconego kapitału od dnia 20.03.2012 r. do dnia poprzedzającego dzień wniesienia pozwu.

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 10 lipca 2013 r. w sprawie VI Nc-e (...) Sąd Rejonowy Lublin Zachód w Lublinie nakazał pozwanemu zapłatę na rzecz powoda dochodzonej pozwem kwoty 5884 zł w tym kwoty kwot 1 481,05 zł, 377,03 zł , 75 zł, 181,42 zł i 817,13 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 03.06.2013 r. do dnia zapłaty, kwotę 2 952,37 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od 03.06.2013 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1275,33 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

W sprzeciwie złożonym od powyższego nakazu pozwany podniósł zarzut przedawnienia dochodzonego roszczenia wnosząc o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W odpowiedzi powód nadesłał pismo procesowe z dnia 15.05.2017 r. z argumentacją mającą potwierdzić zasadność roszczenia, jego wysokość oraz przejście uprawnień z wierzyciela pierwotnego na powoda. Powód zanegował również podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia przedstawiając podejmowane przez wierzyciela pierwotnego czynności w tym wydanie bankowego tytułu egzekucyjnego i zaopatrzenie go przez Sąd w klauzulę wykonalności oraz prowadzenie postępowania egzekucyjnego jako przerywające bieg terminu przedawnienia dochodzenia objętych pozwem roszczeń.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 5 marca 2008 r. G. G. zawarł z (...) Bank S.A z siedzibą we W. umowę pożyczki gotówkowej nr (...), na mocy której bank udzielił pożyczkobiorcy pożyczki gotówkowej w kwocie 4413,41 zł na okres od dnia 05.03.2008 r. do dnia 10.03.2010 r. a pożyczkobiorca zobowiązał się do terminowej spłaty pożyczki wraz z odsetkami na warunkach określonych w umowie w 24 miesięcznych ratach do dnia 10 każdego miesiąca począwszy od 10.04.2008 r.

(dowód : umowa pożyczki gotówkowej nr (...) k. 104-105)

W dniu 18. 03.2010 r. (...) Bank S.A z siedzibą we W. wystawił przeciwko pozwanemu G. G. bankowy tytuł egzekucyjny z tytułu umowy pożyczki gotówkowej nr (...) z dnia 05.03.2008 r. na kwotę 2 952,37 zł należności głównej oraz kwotę 726,71 odsetek za okres od dnia 05.03.2008 r. do dnia wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego wraz z dalszymi odsetkami od dnia następnego po dniu wystawienia tytułu egzekucyjnego do dnia zapłaty naliczonymi w wysokości odsetek maksymalnych , któremu Sąd Rejonowy w Kętrzynie Wydział I Cywilny nadał klauzulę wykonalności postanowieniem z dnia 20 lipca 2010 r. sygn. akt (...).

(dowód : bankowy tytuł egzekucyjny z dnia 18.03.2010 r. k. 109-110

postanowienie z dnia 20 lipca 2010 r. sygn. akt I (...) k. 111,

wniosek o nadanie klauzuli wykonalności z dnia 30.04.2010 r. k. 2 kat (...)

W oparciu o powyższy tytuł wykonawczy, na wniosek (...) Bank (...) S.A. (poprzednio (...) Bank S.A z siedzibą we W.) Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin P. i Zachód w S. prowadził przeciwko pozwanemu postępowanie egzekucyjne, które zostało umorzone postanowieniem z dnia 16.11.2011 r.

(dowód : postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego k. 112)

W dniu 27 kwietnia 2012 r. (...) Bank (...) S.A. we W. zawarł z (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. umowę przelewu wierzytelności pieniężnych wynikających z czynności bankowych, których wykaz został zawarty w załączniku do umowy.

(dowód : umowa przelewu wierzytelności k. 88- 89).

W dniu 3 czerwca 2013 r. (...) Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w W. złożył w niniejszej sprawie pozew przeciwko G. G. (bezsporne).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie z uwagi na zasadność podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia.

Umowa pożyczki gotówkowej nr (...) została zawarta przez pozwanego z pierwotnym wierzycielem (...) Bank S.A z siedzibą we W. w dniu 5 marca 2008 r. W dniu 18 marca 2010 r. wierzyciel pierwotny wystawił przeciwko pozwanemu bankowy tytuł egzekucyjny obejmujący zobowiązanie dłużnika z tytułu umowy pożyczki nr (...) z dnia 5 marca 2008 r. w związku z nieuregulowaniem zaległości w terminie wskazując w treści tytułu na wymagalność roszczenia. Powód nie przedstawił Sądowi innych dokumentów, z których wynika data wymagalności dochodzonej pozwem wierzytelności, wskazując jedynie na wezwanie przez wierzyciela pozwanego do zapłaty kwoty pieniężnej. Wprawdzie powód w piśmie procesowym z dnia 15 maja 2017 r. (k. 65- 71) wskazywał iż roszczenie w niniejszej sprawie stało się wymagalne z datą 5 marca 2008 r., jednak w okolicznościach niniejszej sprawy twierdzenie te nie zasługują na uwzględnienie.

Zgodnie z treścią art. 117 kc roszczenia majątkowe, co do zasady, ulegają przedawnieniu. Po upływie terminu przedawnienia ten przeciwko komu przysługuje roszczenie może uchylić się od jego zaspokojenia.

Bieg przedawnienia, jak stanowi art. 120§1 k.c., rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie. Przyjęcie opisanego rozwiązania zmierza do zapobieżenia możliwości dowolnego przedłużania przez wierzyciela terminu spełnienia świadczenia przez nadmierne odwlekanie dokonania odpowiedniej czynności.

Stosownie natomiast do art. 123 § 1 pkt 1 k.c., bieg przedawnienia przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia.

Zgodnie z art. 118 k.c. jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi lat dziesięć, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej - trzy lata.

Nie ulega wątpliwości iż roszczenie, którego dochodzi powód, jest związane z prowadzeniem działalności gospodarczej przez pierwotnego wierzyciela. Stąd, stosownie do art. 118 K.C. termin jego przedawnienia wynosi 3 lata.

W razie cesji wierzytelności, na nabywcę przechodzi ogół uprawnień przysługujących dotychczasowemu wierzycielowi, wszystkie właściwości, przywileje i braki. Co do zasady więc nabywca wstępuje w sytuację prawną cedenta, w tym również w zakresie przedawnienia, zbycie wierzytelności jest bowiem irrelevantne dla jego biegu.

W przypadku wierzytelności objętej bankowym tytułem egzekucyjnym, sytuacja prawna cesjonariusza kształtuje się jednak odmiennie od sytuacji prawnej nabywcy wierzytelności objętej innym tytułem wykonawczym.

Uprawnienie do wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przysługiwało jedynie bankom i tylko na ich rzecz mogła być nadana klauzula wykonalności: nadanie klauzuli na rzecz cesjonariusza nie będącego bankiem nie było dopuszczalne (uchwały Sądu Najwyższego z dnia 02 kwietnia 2004 r., III CZP 9/04, OSNC z 2005 r., nr 6, poz. 98, z dnia 22 lutego 2006 r., III CZP 129/05, OSNC z 2007 r., nr 1, poz. 4, z dnia 19 lutego 2015 r., III CZP 103/14). Cesjonariusz nie mógł kontynuować egzekucji wszczętej przez bank, bo w postępowaniu egzekucyjnym nie ma zastosowania art. 192 pkt. 3 kpc, a więc fundusz sekurytyzacyjny, który nie mógł się powołać na bankowy tytuł egzekucyjny, przejście uprawnień i uzyskać klauzuli wykonalności na podstawie art. 788 § 1 kpc, musiał ustalić istnienie roszczenia w drodze procesu sądowego uzyskać nowy tytuł wykonawczy i dopiero na jego podstawie egzekwować roszczenie.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 listopada 2014 r., II CSK 196/14 (nie publ.), przerwanie biegu przedawnienia na podstawie art. 123 § 1 pkt 1 k.p.c. następuje, co do zasady, tylko pomiędzy stronami postępowania, jeżeli z istoty łączącego je stosunku prawnego wynika, że są materialnie zobowiązane lub uprawnione, a więc skutek przerwania zachodzi tylko w podmiotowych i przedmiotowych granicach czynności podjętej przez wierzyciela.

Wniosek o wszczęcie egzekucji wywołuje skutek przerwy wtedy, gdy pochodzi od wierzyciela wskazanego w tytule egzekucyjnym, na rzecz którego została wydana klauzula wykonalności; nie jest bowiem wystarczająca tożsamość wierzytelności lecz konieczna jest również identyczność osób, na rzecz których czynność ta została dokonana. Skutki prawne postępowania egzekucyjnego wszczętego na podstawie bankowego tytułu wykonawczego związane są więc tylko z podmiotami w nim uczestniczącymi na podstawie tego tytułu w granicach podmiotowych i przedmiotowych ukształtowanych treścią klauzuli wykonalności, przy czym przerwa biegu przedawnienia została spowodowana czynnością banku zmierzającą do egzekwowania roszczenia, podczas gdy nabywcy nie będącemu bankiem miałyby służyć do jego dochodzenia.

Nabywca wierzytelności, nie będący bankiem, nabywa wierzytelność w swej treści i przedmiocie tożsamą z wierzytelnością zbywającego banku, ale nie wchodzi w sytuację prawną zbywcy wywołaną przerwą biegu przedawnienia i rozpoczęciem biegu na nowo. Czynność wszczęcia postępowania egzekucyjnego przez bank wywołuje materialnoprawny skutek przerwy biegu przedawnienia jedynie w stosunku do wierzyciela objętego bankowym tytułem wykonawczym, natomiast nabywca wierzytelności nie będący bankiem, nie może się powołać na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wszczęciem postępowania egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela będącego bankiem.

Wyjątkowość przywileju wystawiania bankowego tytułu egzekucyjnego prowadzi do wniosku, że skoro nie może on być podstawą egzekucji na rzecz innych osób, niż w nim wskazane za wyjątkiem następstwa prawnego po stronie wierzyciela - innego banku, to również materialnoprawne skutki wszczęcia postępowania egzekucyjnego jako czynności wierzyciela - banku prowadzące do przerwy biegu przedawnienia dotyczą wyłącznie tego wierzyciela i nie dotyczą nabywcy nie będącego bankiem (uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 czerwca 2016 r., III CZP 29/16).

W konsekwencji czynnościami skutkującymi przerwaniem biegu przedawnienia nie mogą być czynności egzekucyjne podjęte przez bank – pierwotnego wierzyciela. Nabywca wierzytelności, fundusz sekurytyzacyjny, nie będący bankiem, musi w celu dochodzenia roszczenia uzyskać nowy tytuł wykonawczy w postępowaniu sądowym, a więc nie może powołać się na przerwę biegu przedawnienia wywołaną wystawieniem bankowego tytułu egzekucyjnego, wnioskiem o wszczęcie na jego podstawie postępowania egzekucyjnego, czy wreszcie wywołaną postanowieniem o umorzeniu postępowania egzekucyjnego.

Stanowisko to zostało potwierdzone w uchwale Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2017 r. sygn. akt III CZP 17/17, w której Sąd Najwyższy rozważając zagadnienie czy przerwa biegu przedawnienia spowodowana złożeniem wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu przez wierzyciela będącego bankiem odnosi skutek wobec cesjonariusza tej wierzytelności niebędącego bankiem, stwierdził, iż wniosek o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu nie przerywa biegu przedawnienia roszczenia objętego tym tytułem wobec cesjonariusza niebędącego bankiem. Sąd Najwyższy odwołał się przy tym do stanowiska sformułowanego wprost uchwale z dnia 29 czerwca 2016 r. (III CZP 29/16), w której przyjęto, że w razie cesji wierzytelności przerwa biegu przedawnienia wywołana złożeniem wniosku o wszczęcie egzekucji na podstawie tego dokumentu zachowa swój skutek wyłącznie wobec tych cesjonariuszy, którzy sami mogliby posłużyć się bankowym tytułem egzekucyjnym. W pozostałych sytuacjach przerwę biegu przedawnienia uznaje się za niebyłą, zatem bieg terminu przedawnienia w stosunku do nabywcy wierzytelności określa się na zasadach ogólnych. Na wyjątkowy charakter (...) z tego punktu widzenia zwrócił także uwagę Sąd Najwyższy w uzasadnieniu postanowienia z dnia 26 października 2016 r. (III CZP 60/16). Jak stwierdzono, w wypadku tego tytułu należy przyjąć wyjątek od zasady ogólnej, zgodnie z którą nabywca wierzytelności przejmuje ją w takiej postaci, w jakiej przysługiwała ona zbywcy. Jeżeli podstawę przerwy biegu przedawnienia stanowiła czynność związana z (...), skutki tej przerwy powinny zostać uzależnione od charakteru podmiotu, który nabył wierzytelność. Może on powołać się na przerwanie biegu przedawnienia przez cedenta jedynie wówczas, gdy sam mógłby posłużyć się w obrocie (...). Przemawiają za tym stanowiskiem zarówno względy konstrukcyjne, jak i aksjologiczne, zasadnicze założenie, że bankowy tytuł w tym egzekucyjny, będąc szczególnym przywilejem, dostępnym jedynie wybranej grupie wierzycieli, nie może być stosowany w nadmiernie szerokich granicach, tj. służyć także innym podmiotom, którym ustawodawca nie przyznał możliwości posłużenia się tym instrumentem.

Podzielając w pełni przedstawione stanowisko Sądu Najwyższego stwierdzić należy, iż powód jako nabywca wierzytelności nie będący bankiem nie może w niniejszej sprawie skutecznie powoływać się na przerwanie biegu przedawnienia roszczenia poprzez złożenie przez pierwotnego wierzyciela wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. W rozpoznawanej sprawie ma zastosowanie trzyletni okres przedawnienia, gdyż (...) Bank S.A. z siedzibą we W. udzielił pozwanemu pożyczki gotówkowej w zakresie prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej. Za termin wymagalności roszczenia należy przyjąć – w braku innych przedstawionych Sądowi dowodów- najpóźniej dzień wystawienia bankowego tytułu egzekucyjnego przez pierwotnego wierzyciela tj. dzień 18 marca 2010 r., w treści tytułu bankowego wskazano, iż roszczenia wynikające ze zobowiązania dłużnika są wymagalne. Tak więc za początek biegu terminu przedawnienia roszczenia należy przyjąć datę 18 marca 2010 r. nie zaś jak wskazuje powód dzień 20 lipca 2010 r. będący datą nadania klauzuli wykonalności przez Sąd bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. Powód jako nabywca wierzytelności nie będący bankiem nie może skutecznie powoływać się na przerwanie biegu przedawnienia roszczenia poprzez złożenie wniosku o nadanie klauzuli wykonalności bankowemu tytułowi egzekucyjnemu. W konsekwencji zarzut przedawnienia podniesiony przez pozwanego był uzasadniony ponieważ w oparciu o przytoczone przepisy upływ trzyletniego terminu przedawnienia wierzytelności wynikającej z zawartej przez pozwanego umowy nastąpił 18 marca 2013 r., natomiast pozew został złożony w dniu 3 czerwca 2013 r., a zatem w dniu jego wniesienia roszczenie było już przedawnione.

Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd oddalił powództwo na podstawie art. 118 kc.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98§1 i 3 kpc, uznając, iż powód jako strona przegrywająca jest zobowiązany zwrócić przeciwnikowi poniesione przez niego koszty procesu w kwocie 1817 zł w tym koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1800zł, ustalone zgodnie z§ 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.